

Brieven uit de hemel

Een JT-mysterie

Colofon

ISBN: 978 90 8954 893 1
Eerste druk 2016
© 2016 Walther van Venrooij

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Brieven uit de hemel

Een JT-mysterie

Walther van Venrooij

Hoofdstuk 1

Hij had de vrouw nog nooit gezien. Ze was weduwe, volgens de schaarse gegevens die hij had gekregen. Hij schatte haar over de vijftig. Het grijzende haar lag in een knotje op haar hoofd en het mantelpakje dat ze droeg, was uit de vorige eeuw. Dat zag zelfs de inspecteur. Hij had haar versleten en ietwat vormloze regenjas opgehangen aan de enige kapstok die zijn kamer rijk was. Ze was gaan zitten, tegenover hem, met de benen keurig naast elkaar; haar rokje reikte over de knieën. Ze was een beetje zenuwachtig, maar dat was bij meer mensen het geval wanneer ze een onderhoud hadden op het politiebureau.

Toen ze het bureau belde, had ze uitdrukkelijk gevraagd om een onderhoud met inspecteur Ternate. De dienstdoende agent had gevraagd waarover het ging. Ze had ietwat mysterieus geantwoord, dat ze ‘een brief uit de hemel’ had gekregen voor de inspecteur. De agent, die dacht dat ze een grapje maakte, had niet voor haar willen onderdoen. Hij antwoordde haar, dat ze de brief dan maar door de pastoor moest laten doorsturen. Dat lolletje was helemaal verkeerd gevallen. Ze was in huilen uitgebarsten en had tussen haar snikken door verteld, dat die brief van haar man kwam, die

al een jaar dood was. De agent had zijn excuses aangeboden en direct de afspraak voor haar geregeld.

Nu zat ze tegenover hem. Ze stelde zich voor als mevrouw Goedkoop, Gonnie Goedkoop. Hij zei dat hij Joost Ternate heette en vroeg of ze iets wilde drinken. Een kopje groene thee als dat kon. Hij gaf de bestelling door en vulde dat aan met een cappuccino voor hemzelf. Daarna stak hij van wal. “Mevrouw Goedkoop. U wilde mij spreken. Mag ik vragen waar het over gaat?”

Ze knikte. Ze friemelde wat aan haar rokje, maar haar stem klonk vastbesloten.

“Mijn man is vorig jaar overleden, inspecteur. Hij was tuinman van beroep, maar deed ook allerlei klusjes, hier en daar. Bij het schoonmaken van de goten van het huis van de Bronkerts in Brakkenstein is hij van de ladder gevallen. Mijn arme man maakte daardoor een smak van twaalf meter en was waarschijnlijk op slag dood. Het was een ongeluk, vertelde de politie mij. Ik heb dat nooit geloofd. Mijn man was altijd zo voorzichtig. Zeker wanneer hij hoog op een ladder stond. Maar ze vertelden me, dat hij mogelijk onwel was geworden en daardoor was gevallen. Dat kan, maar hij was kerne gezond, weet u. En de lijkschouwing gaf geen uitsluitsel over dat onwel worden.”

De politieman herinnerde zich dat bizarre ongeluk in de tuin van de familie Bronkert. Het had uitgebreid in de krant gestaan. Het was een zaak geweest die nog was behandeld door zijn overleden collega Janzen. De heer des huizes, Harry Bronkert, had de tuinman op het eind van de middag gevonden, toen hij van zijn werk thuis kwam. De ladder stond nog

tegen de hoogste goot, de tuinman lag op de grond, naast de ladder. Met een gebroken nek, ongetwijfeld veroorzaakt door de val. De politie had geen aanwijzingen gevonden voor een misdrijf. De twee hoofdbewoners van het huis waren allebei de hele dag op hun werk geweest, hij op kantoor bij zijn accountantsbedrijf, zij had de hele dag met klanten gepraat op haar advocatenpraktijk. Ze hadden één zoon, maar die zat al een paar jaar in een inrichting vanwege neurologische problemen en kwam alleen in de weekenden thuis. Ook de jongen was niet in de buurt van het huis geweest.

De vrouw tegenover hem vervolgde haar verhaal.

“Afgelopen week kwam ik er eindelijk toe om de spullen van mijn man op te ruimen. Mevrouw Eva Bronkert, een schat van een vrouw die we al heel lang kennen, heeft mij daarbij geholpen. Toen ik mijn mans pakken nakeek, hij had er twee, vond ik een sleuteltje in zijn zondagse pak. Ik had geen idee waar dat sleuteltje voor diende, maar al gauw had ik door, dat het de sleutel van zijn bureautje moest zijn. Ik mocht van mijn man nooit aan dat bureautje komen en heb dat ook nooit gedaan. Vandaar dat ik dat sleuteltje niet direct herkende. Het laadje van zijn bureau zat inderdaad op slot en met dat sleuteltje kreeg ik het open. Er lag een enveloppe in. Het was dichtgeplakt en er zat een brief in.”

Ze graaide met trillende handen in haar tas en haalde er een alledaagse, witte enveloppe uit. Zo eentje die je overal kunt kopen. Ze zweeg even en keek de inspecteur met grote ogen aan.

“Het is een brief uit de hemel, inspecteur! Getypt door Ronnie en door hem ondertekend. De brief is bestemd voor u, maar ik heb hem natuurlijk wel gelezen. Ik ben er nog

steeds draaiërig van. Ik denk niet, dat die val van mijn man een ongeluk was!”

Haar stem was schel geworden door emotie. Joost nam nieuwsgierig de brief uit haar handen. Hij zag dat ze een nagelbijster was.

Hij draaide de enveloppe om. Er stond een tekst op. Getypt, in hoofdletters. *LEZEN ALS IK DOOD BEN. BESPREKEN MET INSPECTEUR TERNATE VAN DE POLITIE NIJMEGEN.*

Nieuwsgierig haalde hij de twee velletjes papier uit de enveloppe. De tekst leek getypt op dezelfde, ouderwetse machine. Hij begon te lezen. Mevrouw Goedkoop zat erbij als een stil muisje, de oren gespitst, de oogjes op de inspecteur gericht. Haar kopje met groene thee had ze nog niet aangeraakt.

Geachte inspecteur,

Als u deze brief leest, ben ik dood. Ik schrijf hem, omdat ik mij bedreigd voel vanwege een akkefietje dat ik had met mijnheer Harry Bronkert. Hij is een schoft. Ik zal u vertellen wat ik weet en wat ik denk.

Ik werk al jaren in de tuin van de familie. Bijna elke ochtend ben ik daar, want het is een grote tuin. Mijnheer Harry en mevrouw Eva kennen we al jaren. Ik werk in hun tuin; Gonnie doet soms wat naaiwerk voor mevrouw Eva. Ik doe ook wel eens boodschappen en andere klusjes voor die twee, want ze zijn allebei druk met hun werk. Ongeveer twee jaar geleden betrapte ik per ongeluk mijnheer Harry met zijn secretaresse in het tuinhuis. Ze waren daar aan het vogelen, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik had dat niet van hem verwacht, ook al omdat mevrouw Eva zo'n lieve vrouw is. Mijnheer Harry was erg boos dat ik achter zijn geheime relatie was gekomen, maar ik kon

daar echt niets aan doen. Ik moest wat halen uit het huisje en trof daar mijnheer Harry, die druk bezig was te doen, wat je normaal in bed doet met je eigen vrouw. Toen ik er later met hem over sprak, drukte hij mij op het hart hier met niemand over te spreken. Hij vertelde dat het niet meer goed ging tussen mevrouw Eva en hem. Hij was smoorverliefd geworden op zijn secretaresse. Kate heette ze. Hij dacht er serieus over met haar een nieuw leven te beginnen. Toen ik beloofde mijn mond te houden, wat kon ik anders, kreeg ik spontaan opslag, wat ik wel aardig vond.

Ongeveer een jaar later vertelde hij me, dat Kate zwanger was. Het was tegen zes uur 's avonds en we zaten in het schemerdonker op het terras iets te drinken, toen hij dat opbiechte. Hij was er niet gelukkig mee, begreep ik. Hij vroeg mij hem te helpen, want nu wilde hij de knoop doorhakken en met haar vertrekken naar een plekje ergens in het zuiden. Toen ik hem vroeg wat ik dan moest doen, vertelde hij me, dat ik Kate alleen maar bij haar thuis hoefde af te halen met zijn Mercedes. Die stond in de garage. Hij zou de sleutel in het slot laten zitten. Ik moest wel een taxilightje op het dak plaatsen, zodat iedereen zou denken, dat ze met een taxi ergens heenging. Kate zou klaarstaan met haar koffer en andere spullen die ze wilde meenemen. Ik moest haar naar het tuinhuis brengen, waar ze die nacht zou blijven. In het tuinhuis stond een bed, wist ik. De volgende dag zou mevrouw Eva al vroeg naar een bespreking in Arnhem gaan. Wanneer ze terug kwam, zou haar man met zijn vriendin vertrokken zijn. De afscheidsbrief voor zijn vrouw had hij al klaarliggen.

Ik vroeg hem, waarom hij zelf niet de taxichauffeur kon spelen. Hij zei dat dit niet mogelijk was. Op die avond moesten zijn vrouw en hij bij een benefietconcert aanwezig zijn. Daar konden ze onmogelijk wegblijven. Maar ik kreeg goed betaald voor mijn medewerking. Zo goed, dat ik besloot hem te helpen. Ook al vond ik het erg zielig

voor mevrouw Eva. Op die donderdagavond ging alles zoals hij dat had gepland. Ik haalde Kate op rond zeven uur 's avonds, het was al bijna donker, en leverde haar met bagage af bij het huisje in de tuin van de familie Bronkert. Kate was in een opperbeste stemming. Hier had ze heel lang op gewacht, vertelde ze mij. Ze zei niets over haar zwangerschap en ook ik hield daar mijn mond over. Ik heb de auto weer in de garage gezet, zoals mij was opgedragen. Met het sleuteltje in het slot. Het taxilichtje nam ik weer mee. Ik was ongeveer om half acht thuis die avond, en had eigenlijk heel gemakkelijk een weksalaris verdiend. De enveloppe met het geld lag, zoals beloofd, in het handschoenenkastje van de Mercedes.

De volgende ochtend om negen uur, ik was net begonnen met mijn werk in de tuin, kwam mijnheer Harry met grote stappen naar mij toe. Ik was verbaasd, want ik had verwacht dat hij al vertrokken zou zijn.

“Wat heb je nou gedaan?”, siste hij. “Kate ligt in haar bed in het tuinhuis. Ze is dood! Gestikt! Met een kussen van de luie stoel. Het kussen lag nog op haar gezicht. Waarom heb je dat in hemelsnaam gedaan?”

Ik stond perplex. Ik had natuurlijk niets met de dood van Kate te maken, maar mijnheer Harry was duidelijk genoeg. Ze was vermoord en hij dacht door mij! Maar omdat ik wist dat IK het niet had gedaan, moest hij dat zelf op zijn geweten hebben. Hij had redenen genoeg. Een vriendin die ongewenst zwanger was, waardoor hij zijn vrouw en zijn zoon in de steek moest laten en op een andere verblijfplaats een nieuw leven moest opbouwen. Dat is nogal wat. Voor mij was het duidelijk. Mijnheer Harry wilde ZIJN moord in MIJN schoenen schuiven. Daarom was ik erbij betrokken en moest ik de taxichauffeur spelen! Ik was ontzettend boos en heb hem dat ook laten merken. Hij geloofde mij echter niet. Opnieuw beweerde

hij, dat ik de moord had gepleegd, maar ik bezwoer hem dat dit niet zo was. Ik zei dat het logischer was, dat hij dit op zijn geweten had, maar ook hij bleef ontkennen. We hebben ruim een kwartier staan ruziën. Tenslotte besloten we een praktische oplossing te kiezen. Het lijk moest verdwijnen! We hebben Kate begraven in de tuin, achter het tuinhuis. Ik moest op die plaats maar een houtopslagplaats bouwen, suggereerde mijnheer Harry. Dan werd het lijk nooit gevonden. Dan was Kate gewoon spoorloos verdwenen! Ik heb in de weken daarna die houtopslagplaats gebouwd. De politie heeft wel uitgebreid met mijnheer Harry gesproken over de mysterieuze verdwijning van Kate, maar zijn alibi was waterdicht. Gelukkig hebben ze mij nooit ondervraagd. Het vertrouwen tussen mijnheer Harry en mij was na deze affaire natuurlijk volkomen verdwenen. Ik liet hem dat heel duidelijk voelen. Hij merkte ook dat ik het niet accepteerde dat hij dacht, dat ik Kate had vermoord. Waarom zou ik dat in hemelsnaam hebben gedaan? Wanneer ik er met hem over sprak, zei hij altijd dreigend dat ik over deze kwestie voortaan mijn mond moest houden. Als iemand er achter kwam, wat zich in het tuinhuis had afgespeeld, waren de poppen aan het dansen. En wij zouden allebei in het gevang komen. “Een ongeluk is zo gebeurd, Ronnie”, dreigde hij meermalen. Vandaar dat ik besloot alles op papier te zetten. Wanneer mij iets overkomt, dan weet de inspecteur waar hij de dader moet zoeken. Ik heb Kate niet vermoord, maar heb spijt dat ik mijnheer Harry heb geholpen vanwege een paar centen.

Ronnie:

Joost zuchtte. “Dit is een triest verhaal, mevrouw Goedkoop. Het is duidelijk dat we hier iets mee moeten doen. De brief is getypt. Kon uw man typen? Had hij een typemachine?”

“In het tuinhuis van de familie Bronkert stond nog een oude, tweedehandse typemachine”, antwoordde het grijze vrouwtje. “Die mocht hij gebruiken voor zijn rekeningen. Hij liet ze wel eens zien, die getypte rekeningen, voor hij ze op de post deed.”

“Wij zullen dat checken. Nog een vraag. De ondertekening is geschreven. *Ronnie*:

Ondertekende hij altijd zo en is dit zijn handschrift?”

De vrouw knikte. “Hij schreef altijd Ronnie. Nooit Ronnie Goedkoop, want dan werden er grapjes gemaakt. Dat hij helemaal niet zo goedkoop was, of zo. En ja, ik herken de hoofdletter R. Die maakte hij altijd zo, met die krul op het eind.”

“Dan moeten we maar aannemen, dat hij inderdaad deze brief heeft getypt. Vóór zijn dood. Wanneer was dat eigenlijk precies?”

“Verleden jaar, op 25 oktober”, antwoordde de vrouw prompt. “Dus bijna een jaar geleden. Ik heb van deze zaak nooit geweten. Ronnie heeft me nooit verteld, dat mijnheer Harry zijn vrouw bedroog. Dat vind ik heel erg. Mevrouw Eva is echt een heel lief mens. Hoe kun je die nou bedriegen met zo’n jonge lellebel. En dan haar zoon. Zo’n trieste geschiedenis. Ja, mevrouw Eva heeft het niet gemakkelijk. En wat mijn man betreft: hij zou nog geen vlieg kwaad doen, inspecteur. Dus zeker geen vrouw met een kussen verstikken. Ik ben er zeker van, dat mijnheer Harry het heeft gedaan.”

“Hoe kunt u daar zo zeker van zijn, mevrouw? U kent mijnheer Bronkert ook goed?”

“Eerlijk gezegd, niet echt goed, inspecteur. Maar hij was dol op zijn zoon en leed er erg onder, dat die niet helemaal

in orde was. Zijn zoon had last van waanvoorstellingen en zware driftbuien. Heel erg, volgens mijn man. Ik denk dat de zwangerschap van Kate hem in paniek heeft gebracht. Hij was waarschijnlijk doodsbang, dat ook dat kind erfelijk belast kon zijn. Misschien heeft hij daarom Kate vermoord. Ik acht hem ertoe in staat, want hij kan behoorlijk driftig worden.”

“U spreekt over die zoon in de verleden tijd? Is hij gestorven?”

“Oh, u weet dat niet? Een paar maanden geleden. Heel triest. Hij wandelde onder begeleiding. Bij een oversteekplaats rukte hij zich plotseling los. Het licht stond voor hem op rood. De bus kon hem niet meer ontwijken. Eén onbewaakt ogenblik ... Zijn begeleidster vertelde dat hij “Papa” riep omdat hij dacht dat zijn vader aan de overkant stond. Dat bleek niet waar, maar toch ... De jongen was op slag dood, schreef de krant. Ik heb mevrouw Eva toen niet echt goed kunnen helpen, want ik was zelf nog te veel bezig met de dood van Ronnie.”

Ze pakte een zakdoek uit haar tasje en begon heftig haar neus te snuiten.

“Juist, ja. Ik denk dat ik voorlopig genoeg weet. Hartelijk dank, mevrouw Goedkoop, voor uw hulp in deze zaak. Wij gaan nu aan de slag. Deze brief zal ons geweldig helpen met het oplossen van deze twee zaken. We houden u vanzelfsprekend op de hoogte.”

Hij stond op om het vrouwtje naar de deur te begeleiden. Maar zij wilde het laatste woord.

“U moet niet mij bedanken, inspecteur. Maar mijn man en zijn brief uit de hemel. Ik hoop van harte dat u de schoft, die mij weduwe heeft gemaakt, kunt pakken.”

Ze gaf de inspecteur een hand en schuifelde de deur uit. Hij keek haar na. Arme vrouw, dacht hij. Haar hele leven in dingen, omdat iemand uit eigenbelang haar man had vermoord. Hij betrapte zich erop, dat hij al oordeelde zonder alle feiten te kennen.

‘Niet goed, Joost’, mompelde hij tegen zichzelf. ‘Laten we eerst maar eens kijken wat de feiten zijn.’ Hij ging weer zitten, pakte de telefoon en vroeg twee dossiers aan. Stukken over de vermissing van de secretaresse en over het ongeluk van Ronnie Goedkoop. Allebei hadden ze te maken met Harry Bronkert, de succesvolle accountant in dat mooie huis in Brakkenstein. Een uurtje later kon hij de dossiers in zijn aktetas stoppen. Hij zou ze vanavond wel lezen. Thuis was het rustiger.

Tijdens de lunchpauze in de kantine kwamen zijn twee medewerkers, Henk en Sjarel, naar hem toe. Lacherig en nieuwsgierig.

“En, Joost, wat stond er in die brief uit de hemel?”

“Tja, daarover kan ik natuurlijk nog niets zeggen, jongelui.” Hij hield ervan zijn medewerkers een beetje te stangen. “Ik moet daar eerst met de commissaris over praten, dat begrijpen jullie natuurlijk wel.”

“Kom nou, Joost. Wij zijn jouw twee rechterhanden! Het gaat over die verdwenen secretaresse, want je hebt haar dossier opgevraagd. Heeft ze je vanuit de hemel een liefdesbriefje geschreven?”

Het was Henk, zijn adjudant, die deze opmerking maakte. Zijn collega’s wisten dat de vrijgezel Joost een grapje wel kon hebben. Joost keek Henk nadenkend aan.

“Goed, jullie zijn inderdaad mijn rechterhanden. Ik zal jullie vertellen wat er in die brief staat. Maar denk eraan, het is erg vertrouwelijk, dus mondje dicht!”

De twee agenten kwamen vol verwachting bij hem staan. Joost keek ze ernstig aan.

“Jullie weten dat er in de hemel een lange gang is, vol met klokken”, begon hij fluisterend. “Dat zal de pastoor jullie toch wel hebben verteld, neem ik aan. Elke klok heeft de naam van een levende man. Steeds wanneer die man masturbeert, gaat de klok een uur vooruit. Er is een klok met de naam van Sjarel, een klok met de naam van de commissaris, een klok met mijn naam. Alleen de klok met de naam Henk ontbreekt!”

“Hoezo?”, merkte Sjarel op. “Henk zal het toch ook wel eens doen?”

Henk keek zijn collega aan of hij een vies insect zag.

“De brief, de brief”, fluisterde hij daarna. Hij voelde de bui al hangen.

“Precies, de brief”, ging Joost zachtjes verder. “In de brief staat ... waar de klok van Henk is gebleven. In de keuken! Ze gebruiken hem als ventilator!”

Terug op zijn kamer, met de lach van zijn collega's nog in de oren, liet hij de gebeurtenissen van die ochtend nog eens aan zich voorbijgaan. Eén vraag bleef hem bezig houden. Er was iets vreemds aan de brief van Ronnie. Waarom had hij de brief aan inspecteur Ternate geadresseerd? De zaken waarover hij schreef, waren toch behandeld door inspecteur Janzen? Die had echter twee maanden geleden een auto-ongeluk niet overleefd en inspecteur Ternate had kort

daarna zijn onopgeloste zaken als een soort erfenis gekregen. Ronnie had de brief vóór zijn dood geschreven, dus ongeveer een jaar geleden. Maar toen was inspecteur Janzen nog springlevend.

Hoofdstuk 2

De dossiers waren verrassend dun.

“Dat is alvast een meevaller”, mompelde Joost tegen zichzelf en schonk zich een biertje in. Hij was nog jong, net 33, blond, heel kortgeknipt haar. Hij loenste een beetje als hij moe was, maar droeg geen bril. Normaal postuur en meestal wat slordig gekleed. Ongetrouwd omdat hij de ware nog niet had ontmoet. Maar hij voelde zich gelukkig in z'n een-tje, omdat hij hield van zijn werk. De recente promotie tot inspecteur als opvolger van zijn ongelukkige collega Janzen had zijn zelfvertrouwen enorm opgekrikt. Ook al had hij zich tot nu toe bezig moeten houden met kleine, overzichtelijke en gemakkelijk op te lossen zaken. Een steekpartijtje hier, een inbraak daar, kortom kruimelwerk. Maar het hoorde er allemaal bij, vond hij. Dit was eigenlijk zijn eerste grote zaak en het zag er, dankzij die ‘brief uit de hemel’, goed uit.

Hij had het zich gemakkelijk gemaakt. Hangend in zijn luie stoel, je kon het geen zitten noemen, met zijn voeten in warme pantoffels op een bankje, een dikke slobbertrui aan, een klassieke zender op de radio en een biertje binnen arm-reik. Zo kon hij zich het beste concentreren.

Hij was begonnen met het dossier van de secretaresse. Kate Klaver was direct na het behalen van haar secretaresse-diploma getrouwd met de heer Middelkoop en had een baan gekregen bij het accountantskantoor van de heer Bronkert. Dat was in 2009 geweest. Kate was toen 23 jaar oud. Er was een foto bijgevoegd. Ze was mooi, vond Joost. Een regelmatig, open gezicht, omlijst door een weelderige bos zwart haar. Heldere, donkere ogen. Op donderdag 22 maart 2012 was ze rond 19.00 uur thuis opgehaald door een taxi. De overbuurvrouw, die graag voor het raam zat, had haar zien instappen. Ze had een grote reiskoffer aan de chauffeur gegeven en was ingestapt. De bagage werd achterin de kofferbak gelegd. Het was een grote, zwarte auto, herinnerde de buurvrouw zich. Ze had het niet echt goed kunnen zien, want het begon al donker te worden. “Goh, madame gaat op vakantie”, had ze nog tegen haar man gezegd, maar daarna was ze doorgeslagen met de krant lezen. Pas toen ze hoorde dat ‘madame’ werd vermist, had ze de politie gebeld, om te vertellen wat ze had gezien.

Notitie van inspecteur Janzen: Overbuurvrouw op nr. 20 weet verder niet veel. Kleur nummerbord en nummer van de taxi had ze niet kunnen zien. Auto kan een Mercedes zijn geweest. Zeker geen busje of zoiets. De andere burens zijn ook ondervraagd, maar hadden niets van haar vertrek gemerkt. Kate had blijkbaar aan niemand verteld, dat ze een aantal dagen weg zou zijn.

Kate was de volgende dag en de maandag daarop niet op kantoor verschenen. Op verzoek van de heer Bronkert, die zijn secretaresse miste, had een medewerkster haar gebeld, maar alleen het antwoordapparaat gekregen. Toen was ze bij

haar langsgegaan. Haar fiets stond achter het huis, maar van Kate zelf geen spoor. Er stonden nog meubels in het huis, maar verder leek het huis onbewoond. Op aanraden van de heer Bronkert had zij daarna de politie gebeld om aangifte te doen van een vermissing. De agenten hadden de zaak direct opgepakt. Ze hadden navraag bij de burens gedaan en kwamen zo op het spoor van haar ex-man. Die werd nog diezelfde avond verhoord.

Verslag verhoor heer Gerrit Middelkoop, ex-echtgenoot van mevrouw Kate Middelkoop, woensdag 28 maart 2012, afgenomen door inspecteur Janzen:

Hun huwelijk was een tegenvaller, was het eerste dat inspecteur Janzen hoorde. Misschien waren ze wel te vlug getrouwd. “Mijn vrouw Kate veranderde erg nadat ze op het accountantsbureau ging werken. Ze begon zich duurder te kleden en kocht juwelen, waar ze volgens mij het geld niet voor had. Met name een roestvrij stalen armband en een mooie parelketting zijn me toen opgevallen. Ik vroeg me af of ze die had gekregen, en zo ja, van wie, maar toen ik dat vroeg, kreeg ik een kribbig, nietszeggend antwoord. Ik werd er wel achterdochtig van. Ik merkte ook dat ze wel heel dikwijls overwerkte. Soms kwam ze pas tegen tien uur ’s avonds thuis. Als ik daar wat van zei, kreeg ik de wind van voren. Ze verweet mij dat ik haar niet vertrouwde en dat soort opmerkingen. Maar mijn vermoeden, dat Kate een geheime relatie had, waarschijnlijk met haar baas, werd al vrij spoedig bewaarheid. Ik zag ze een keer samen de bioscoop ingaan. Ik ben toen een aantal rijen achter hen gaan zitten en heb weinig van de film gezien. Die twee voor mij ook niet,

dat was mij wel duidelijk. Enfin, we kregen steeds meer ruzie en uiteindelijk heb ik het opgegeven. Ons huwelijk was voorbij, ook al hielden we nog even de schijn op. Toen ze mij, eind 2011, vertelde dat ze zwanger was, maar niet van mij, ben ik het huis uitgegaan.”

“U ging ergens anders wonen?”

“Ja, ik ben toen bij vrienden ingetrokken en heb bij hen een kamer gehuurd. Ik ben toen ook aan de echtscheidingsprocedure begonnen. Die scheiding kwam er begin dit jaar. Ik was verbaasd dat zij er zo vlot mee instemde. Ze vertelde mij dat zij waarschijnlijk binnenkort ook zou verhuizen. Het huurhuis was te groot voor één persoon. Ik kon kiezen wat ik wilde meenemen uit het huis. Zij gaf niet veel om die oude spullen, zei ze, ook al waren die spullen eigenlijk helemaal niet zo oud. Mijn bureau, wat meubels en andere zaken heb ik toen opgeslagen in een gehuurde opslagplaats.”

“Hebt u Kate nog gezien, nadat u de scheiding had geregeld?”

“Nee, ik had er ook niet zo veel behoefte aan.”

“Waar was u op de avond van de 22ste maart?”

“Dat was verleden week donderdag, nietwaar? Op de donderdag ga ik nooit uit. Ik heb bij mijn vrienden, waar ik de kamer huurde, gegeten, daarna wat gedronken en televisie gekeken en ben toen waarschijnlijk naar bed gegaan. Vrijdags moet ik altijd vroeg op vanwege mijn werk.”

Notitie van inspecteur Janzen:

Mijnheer Middelkoop komt degelijk en vertrouwenwekkend over. Communicatief begaafd. Het lijkt er niet op, dat hij iets met de verdwijning van zijn ex-vrouw te maken heeft. Hij heeft ook geen duidelijk motief. De scheiding was tot ieders tevredenheid afgerond. De